

dr. Safárik Gabriella

Álmodtam egy kék világot...

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5>

TARTALOM

Szavak a síneken	
Kék végtelen	
A sivatag könnye	
Holdlélek	
Pillangó pillanat	
Üvegszilánkok	
Egy	
Fagypont alatt	
Dac	
Hiányod	
Kék angyal	
Keresztek	
Porszem	
Fák és galambok szállnak	
Semmim ága	
Hová mégyszer?	
Hajnalcsillag	
Kiszáradt fa	
Égi mosoly	
Farkasasszony-dal	
Elfogytak a szavak	
Sötétben	
Sárkezek	
Köd	
Büvölet	
Nyitott tenyérrel	
Kőbe vésett emberek	
A kert megremeg	
Betörtetlen idő	
Agyaggalamb	
Hajnali ébredés	
Gyermeksírás a földből	
Édesanyámnak	
Magamban	
Szorongó csoda	
Üres kéz	
Kőbe zárt kék	
Senki lánya	
Szeretlek – csak szeretlek...	
Kéklét	
Holdfény	
Zuhanás	
Bolyongásaim	
Doromboló szakadék	
Törötten	
Hó hull... vér helyett	

Szavak a síneken

Árnyak földje lelked eszi –
feslett álmokat akar faragni
Véredben fürdenek
céda fények
előbuggyanó mocskai
Vadon nőtt kép kihúzza
sors lapjából a Torony haját –
Vadon tépett fűnek
zöldebb a halál...
Nem tudok mit mondani –
Holdra fekvő Napnak
létemet be sem merem vallani
Béna vággyal vág szájon
bilincsbe vert semmi
Hentergő ölek méhében
halottak szomját itatja valaki
S fetreng mocskában –
gondolat...ezernyi
Henyélő szavak akasztanak
padlásodon sánta lábú eget –
Volt egy élet – volt egy
lélek – mely bennem
részeg fénnel égett
Levetem gúnyám fáradt kéréget
Túlérett emlékeim éjén –
csontparipán vágdat
szerelmesem –
a szél...

Kék végtelen

Kerestelek égen és földön – kerestelek magamban
S jönnek zuhogások esőlábon
Vihar játszik szél hegedűjén hattyúdalt
Lélek megfeszült húrjait pengeti hullámverés
Vándorolnak víz alatti kék világban
várakozás jéghegyei
Ringató figyelemmel nézi a tenger
a piciny vízcsepp csöppnyi kezét
Végigsimítja magányos remegését
Hiszi – van még holnap
Csak tévedés hangja dobott hurkot
elzuhanó szónak
S jönnek-jönnek – potyognak a cseppek

Menetelnek – mint Anyjához a gyermek
Már patakokká válnak – patakok csordogálnak
tenger végtelen keblére
Téged sírnak az egek
Téged sír ezer csepp kékje
Beléd vágnak olvadni
patakokban folyó tengerkönnyek
S nem találják –
S nem találják...
Nem találom a nyomaidat
a parti homokban többé
Pedig kőbe véstem minden mozdulatod
Megyek bele a végtelen kékbe
Megyek életed tengerébe
szeretni Téged...

A sivatag könnye

Sivatag kihalt keblén irigy sárgán
aranylanak homokszemek
Csiszolják egymást
időtlen idők óta
síri nyugalomban...
Majd jön a Nap –
Majd jön a Hold –
Napra nap fakad szomjasan –
Magányos sivatag nappal is alszik
s egyszer egy virágot álmodik...
Felébred forró testű
vacogó vágya
Ketreben vergődik kívánsága
Sírva fakad a sivatag...
S egy szál virág eltéved a Földön –
kiles magjából – nyújtózik mosolyogva –
simogatja sivatag-szerelme milliányi szemét
Ráborul szépsége homok tengerére –
S a sivatag végre boldog...
Virágot kapott a fájdalomtól – virágot
sírtak éhező homokszemei
De – jaj...ezt nem lehet!
Nézi a csodát dűnéit ráncolva – vizet
keres a sivatag ujja
Kinyújtja kezeit – Urát hívja – mindhiába
s vacog fagyos éjjeleken forró vágya
Ne halj meg – könnyörög...
De a virág hervadozik szerelme
mohó-forró ajkán

S a sivatag még erősebben öleli –
még jobban csókolja egyetlen társát...
Túl sok tüzet ad végtelen hatalma
A zsenge zöldek összeroskadnak...
Elégeti a szenvedély egyetlen nap alatt
S a sivatag szíve meghasad –
Aki egyedül volt – egyedül marad
Végtelen pályáját bejárja újra
a Hold és a Nap....
Semmi nem történt – csak
valaki ismét magára
marad...

Holdlélek

Keresem
az elveszett időt
Néha álom-valóság
puha karmán
megpillantom őt –
Szólnék rádobott
kiáltással kérlelni
az elmenőt –
Volt idők roppant fala
árny-fényén
kardjába dől...

*

Szemei napot játszanak
üveggyöngyök ujjain –
Melengető félelmek
üldögélnek kispadok
kint felejtett álmain...
Nagy fekete szárnyú ember
repül be nyitva hagyott
szívemen –
Nagy remények csókolják
meg arcomat oly hirtelen...
Égetnek levetkőzött csókok
édesem –
Égetnek elevenen izzó
kételyben

Itt vagy – ahol nem lehetsz
Levetsz minden énedet –
Leveted nyugalmam
ruháját –
Leveted gyermekszívem
imáját...

Nem tudlak átölelni
Nem tudok hozzád bújni
Nem tudlak megszokni
Nem tudok megszökni
Nem tudlak szenvedni
Nem tudok nem lenni
Soha
Soha

Pillangó pillanat

Megfogtam a fénysugár szívét
dobban – izzik – mosolyog napom kérge alatt
csillagom táncol pillanatok ablakában...
kacsint egyet –
árnyas múltam illan
idő-ketrecek sötét sarkában
keresem magam
hol vagy?
kopogok ajtómon belülről...
engedj be magamba –
körülnézek kérdéseim házában –
köveim között remény pici fénye futkos –
bezárom...
rohannak az álmok Hozzád –
eltűnő évek integetnek induló vonatokról
csend...

a csend...
csodadala felvonyít a teliholdra

*

felizzik az égen
az utolsó sóhaj
milyen sötét a napok alja
ugrok bele – önmagamba
szikrákat vet az abroncs
vas simította köves álmon
farkas üvölt a rég tájon
hol vagy?

újra
megcsókol
a csend
tiéd
vagyok
kapd el álmom zuhanását
szoríts életre szívedben

Üvegszilánkok

Jeges kéz kitépi korán tört varázs szívét
Hűvösség páncélja zárul le zöld szemén
Elengedem féltőn nyár aranykérgű zenéjét
Ha menni akar – máshová nyíljon az ég
Mert nem tudok szavakat lábad elé szórní
Nem akarok győztes arcokról mosolyt inni
Elmegyek a világ legvégire tüzet rakni
Tűzben mindenséget rám robbantani
Nem voltam jó bolondja soha senkinek
Nem leszek jégverem rózsátlan kezekben
Dalolnak földön kúszó homályos fellegek
Lehalkult fények vágyakban hempergenek
Bennem alvó csendes sötétség semmit kerget
Meghajolnak sudár gerincű eltörhetetlen lelkek
Visszamenni oda – ahol napok égnek kékben
Menekülni.... – mert szelíden gyilkoló mosoly
szétszakít s lerombol...

Egy

A várakozás erdejében kerestelek
Harsogó napsugarak reám törnek
Minden illat táncot lopott szépeimre
Lassúdan dalolnak megfáradt lelkeinkbe'...

Ki vagy Te – ki én voltam s leszek
Kiben vérem zúgása fényig remeg
Ki rádöbbsentett – az élet szeret
Benne már kezemmé vált a kezed

Ki vagy Te?
Te vagy én?

Miért ilyen kék az ég?

Ösztönök robbanása felel minden érkezésre
Részegül a tudat józanságos kétkedése
Megállnak fékezve a futó szavak
Bennem marad ami Tőled tovaszalad...

Zuhanok örvényed gyönyörébe
Mámorosan húzom le magam a kékbe
Tompán néznek ránk külvilág terhei
Nem érzem magam többé úgy –
mint egy senki...

Tudom ki vagy

velem

Egy

Fagyponthoz

Kilincsek magányát harapdálja
az idő korhadó foga
Hajszálerek gubancolódnak
kusza össze-visszaságban –
s havak szüzessége
forró ágyakat takar be

Kirekesztett világ járkal az
űrben – nem bír vele az Isten –
Nagycsontú szerelem bokáján
kibuggyan az első vér

Szíveket rak halomba
a messzeség sima vigyora –
Egyedül vagy a Földön
magadat temetni

Visszajár testébe a lélek
kopár emléket kotorászni –
Kedvese után a megvakult
képzelet sikítozik

A semmi vár odakint

Ráfagyok

Dac

Nem voltam senkié
Nem vagyok semmiért
Nem leszek sóhaj szádon
Nem létezem – nem látsz

sem különbnek
sem kevesebbnek
sem többnek – mint a végtelent...
Porból nem lettem –
Porra nem leszek –
Porom nyomtalan felmosták könnyeid
Sárgolyóm üres ágyam alá gurult –
Nem kotrom ki...
Barátom – a halál – itt hagyott –
a bolond...
Árnyékom elszaladt fejvesztve –
kit érdekel...
A reggel szégyenkezve visszabújt
sötétség kabátja alá
Az éjszaka arca elfehéredett
ijedtében
Hitem bukott angyalként
könyörgött az Úrnak
Lucifer táncra perdült örömében...
Játékom eltörött –
nem kell másik...
Szemembe jártak inni a sivatagok
azért se sírok...
Elindultam üres kézzel
semmiből a semmibe...

Hiányod

Hiányod hulláma partra vetődött
A tenger hazamegy ma is aludni
Gondolatra akasztott akarattal
ül rajtam kényszer erőszakossága
Nem vagyok – mert Te nem vagy
Üresség járja be kongó remény szobáit
Behúzza nyakát ajtóm előtt
Járjuk együtt útvesztőnk délibábját
Ha egyszer visszajössz –
nem találod kiszakadó lelkem
Testem indái ölelik érkezésed örömét
Némaság fogja elveszett holnapom
Üresen ásító képtelenség színei
lógnak kinyúlva emlékek falán
A semmi bujasága andalog
szerelmesen bennem –
Nebet a lélektelenség
harsogó kacaj vállán –
Rázza röhögés

sírók könnyörtelensége
Már messze járok –
hol árnyak nélkül dőlnek
fákat játszva – a kivágott emberek
Integető farönk ül ottfelejtett
ölelések helyén –
Kipiheni végre fényes markú
fejsze simogatását...
Arcomba bújó pókháló selymébe
akad be zuhanó hangod
Nélküled értelmetlen vándorlás
testre feszített vágyam...

Kék angyal

válasz Mátyus Attila azonos című versére

Szavak ülnek szárnyakon
Varázslat tükre lüktet
Lopakodó szemű fájdalom
Valamit valahol eltüntet

Futnak körök körökbe zárva
Karak ölelnek karokban
Lehulló bilincsek idejártak
Álmok házáat tapostam

Magába fordul a félelem
Égnek emelem szárnyam
Nehéz hitek Holdja éled

Égető kékek szemedbe néznek
Rabság édes lánc megöleli lelked
Angyal szárnyon szívedbe száll ígézet...

Keresztek

Egyszer volt hajnalon
embert termelt egy nagy földhalom
Beoltott virágként repült a fény felé
Meglátta Nap korongjában élete értelmét
Nagy vágya vonszolta fáradt testét tova
Szemébe hullt jövőtlen múltként a soha
Öklével mélyen földekbe túrt
Neve ismeretlenségbe hullt
Akarat vitte és hozta
Minden évét járatlan
utakon végigtaposta –

Napja bukott lefelé
Élete foszlott magányos veremmé
Vörössé érett nap csábítóan nézte
Vércseppjei mutatták –
hol van minden út vége
Sötét harapott belé hirtelen
Hátra nézett arcán a félelem
Kitárta karjait szerelme láttán
Árnya keresztként táncolt az árva fejfán
Vállára vette kegyelem súlyos ajándékát
Ő volt – kire egykor földi mennyország várt
Lehullt a világból – bele a sötétségbe
Csillagok fújtak lángot a keresztre
Szomjazta szerelmét utak ölén
Istent kereste világtalan
Fényként...

Porszem

Porszemként élem utam sarát
A mindenség volt Anyám hajdanában
A végtelen halála lesz nászi ágyam
Nem látsz – nem hallasz – nem érzel
Csak vagyok – mint árny
mint tengerek homályos fénye
Taposhatnak rajtam emberek
Nem érzem súlyát szívnek – s vágynak
Elröpülök szellőlovon arcod előtt
Láthatatlan kezeim ölelnek
végtelen álmon át – teret s időt
Nem vagyok semmi – mert nem leszek –
ki voltam egykor – vér s valóság...
Gyere és tagadj meg minden nap ezerszer
Nincs lelkem – nincs testem – nem létezem
Nagy sötét bakancsok táncoljatok rajtam
Érzéketlen leszek – mintha kő követ ölelne –
öröklétem egyesül veled pokoli tüzekbe'...

Fák és galambok szállnak

Reszket dalom homályok kezében
Fák és galambok ülnek ágtalanul
Évgyűrűk jegyeznek el korgó hasú napokat
Kiszárad szemek hullanak a porba

Az idő bemászott a percek karmaiba
Leállnak mosolyok hullámvázai arcomon
Körbe jár a világkerék nyikorogva
Láncok villanásai sírnak

Fojtogató kérdések ölelik át torkomat
Levegő szorul eltévedt utak mellébe
Érzések fűzik virágaikat vaskoszorúba
Felnézek a halál csodás arcát fürkészve

S akkor – nézd csak
Felkel álmából a Hold...

Semmim ága

Nézd
mit hoztam Neked
Lelkemből törtem egy darabot –
Csapódások – könnyek...
Bentről a hangból – s lentről a partról...
Odaszegeznek keményen a szavak
Megállnak a remények és az utak ijedten
Hitek vánszorognak céltalan kuszaságban –
robbannak az égben
mert zuhanni félnek
Csendben maradj – ne szólj szóval –
Beszélj kimaradt szívdobbanással
Ölj meg szerelem csókos fojtásával
Ölelj meg parttalan szorítással
Ölelgesd csenddé forrt félelmekben
Ne engedd el kezem – eltemetni
Ne állítsd értelem rációját
örként szívem ajtajába
Nézd kincseim
Nyisd ki bilincseim
Fáj!
Még mindig fáj
Még most is fáj
Kiszakított lelked fáj
Kiszakított lelkem fáj
Egyedül
ez nem élet

Hová mégy ember?

Hullottak lelkek foszlányai
Kegyelmek zárultak össze
sértett virágként...
Láttam – ahogy a remény
megfogta a reménytelenség kezét
Az ébredők nem mertek a Napra nézni –
csak a szégyen pírja sütötte arcukat
Voltak – akik vártak türelmes csendben
Voltak – akik vártak fájdalmukat
világba kiordítva –
vártak – kést mártva egymás szavába
Folytak a könnyek
Ömlöttek folyókba kérdések
S egyszer csak jött a hajnal lábujjhegyen
Jött le a hegyről a kereszten
A hegyről – hol feszített
hitek hallgattak csendben
Ő mégsem ment el
csak felfelé fordította tekintetét
csak odaadta emberlétét
nem bírta tovább nézni
a világ vesztét...
Odaadott nekünk mindent
Odaadta nekünk a Fényt
Odaadta nekünk a Sötétséget
Odaadta az Istent...
S akkor felzúgtak a harangok
a nem létező harangok feljajdultak
ott – hol fájdalmak leborulnak – mert
úgy fájt
annyira fájt...
mert hiába volt minden
hiába zokogott fel az Isten
S megláttam az utolsó előtti pillanatban
Megláttam még Őt halhatatlan
Ott állt a sártenger közepén
leköpve – átszúrt kezén
felragyogott ránk
a Fény...

Hajnalcsillag

Soha olyan fontosat –
soha olyan igazat
nem mondhattam

mint éjszakáim hajnalán
elfáradtam vándorolni –
nevettek piciny kísérőim
kinevették könnyeim
sötét ragyogását
túlragyogták gyöngyeim
s szétszórták az Égben
repültek – szálltak –
hófelleggé váltak
szív-sivatagi forráságba
lehulltak esőként
a Szaharába...
Esik esőm – esik – szemedre esik
szempilládra esik – esik sós eső
életed fájára – de megijednek –
visszafordulnak az égbe
sós esők újra szemeim fényébe...
visszasírnak bele szívembe
elkeverednek véremmel
felhulló esőm sója
megöli zöld szigetem
leégeti...
Most ne!
elviszi – sárga sivataggá teszi
s nincs többé már senki...
mert káprázat néha az élet
bolond aki elhiszi
s eltéved...
Lefekszem a földbe mélyen
mégsem alszom el végleg
kergetnek szorgalmasan
a sápadt fények
nyugtalanok a vetített képek
nézem Istenem némaságát
álmatlan mélységes álmát
rám kívül az éjszaka
az álom kényszer-zubbonya
feloldoz csillagom hajnala...
Gyere haza!
Igen – megyek...
De hova?
Van még hajnal
van még ragyogás?
vagy játszott velem
a hinni-nagyon-akarás?
de csak a Nap kelt fel álmaiból
azt hiszi látni fogok benne
nem tudja – nincs már
semmi kedvem erre

fáradt vagyok
ez sok
ez sok volt nekem
maradok a porban
csillagnélküli nyomorban
ahol nem vár senki
arra fogok én már menni
ha ott sem fognak szeretni
hajnalcsillagom fog elvinni
levetem testem
itt hagyom földi ruhám
csillagom szárnyán megyek
Hozzád...

Kiszáradt fa

Kiszáradt lelkű fám – kire vársz világvége szélén
Ki változtatja át törött álmaid virágözönné
Ki öleli át ágaid zörgő csontjait tavaszvágyón
Ki áll melléd eltakarva égetően kopárrá nőtt Napod
Ki ad árnyat levéltelenséged zörgő magányában
Nézd ott áll a másik – ott áll és vár ezredévek óta
Nem látod ujjongását – nem látod meg hervadását
Átadod csontágad keménységét fényének
Lassulnak idők léptei – elhullnak levelek kiáltásai
Pottyannak zöld reménycsodák a földre
Áll szótlán borongásban kettévált egy-élek sikongva
Kiszáradt ágak nyúlnak árván magasba
Nem éri el egymást levéltestük
Kitépi gyökerüket orkánkezű szél
Örökléptű képet fest róluk
nevetve a mindenség...

Égi mosoly

Néznek befelé utcák magányából hirtelen jött évek
kirámolt egék másznak elő sáros lábbal fényt markolni
feltúrt remények harapnak ajkukba megbánások szemében
itt van Ő – hol partok szakadnak hullámsírba világ végén
kiáltásod megfagy minden éjjel a zárt Kapu előtt
Hiányként hullámszik szeretet megöszült haja
ráncai sűrű ölelésében láncra vert kutya az idő
mesél meghajolt búzamezőként ködbe burkolt alakja
életén végigszántott elnéző mosollyal kaszás remény
pottyannak elé gyermeki álmaink túlérett gyümölcsei

Nagymama áll az örök réten – szedegeti vágyak hamvait
berakja kosarába elhalkuló reggelek édes illatával
újra élnek évei mélybarna szeretet kabátja alatt
szorgalmasan gyűjtögeti télire megfonnyadt ifjúságunk
üveges szemeit – s telirakja a kamrát két keze imájával
Kivágott tölgyek az Ő testét várták meg utolsó útjukra
dübörgő göröngyök labdázta még egyet a lebukó Napban
most a föld eszi lelke arcát csont-sovány mosollyal
éhes éjjel szánt mély barázdát gondolatok ekéjén
Szívünk melegét partra viszi jéghátán a víz...

Farkasasszony-dal

A folyóm mindig éjszaka hívott látogatóba
A mezőmön sétált – dalolt – táncolt a mély
Tüzemet éjszaka kellett raknom Neked –
amikor Hold ölelt át egemen...
Mert ketten voltak – akik megöltek
Az egyik a vállához emelt kegyelmét
belemártotta életem folyamába
A másik megfosztott a szabadság virágától –
Kereteiket kényszerített végtelenségemre
A meséket egyedül kellett
hallgatom már az éjben
Villámcsapásként ért a hirtelen halál
Nehéz szívű könnyöleted
haldoklásomat megváltotta...
De mindig újra és újra kezdem –
Soha fel nem adom...
Amikor hozzám érsz... érzem –
életre kel a bőröm...
Magas fáid útját járom –
s belém hasít a tudat...
Veled átélem – milyen a
az Égi-Földi szeretkezés...
Lelkemmel eggyé válok Veled
Testemmel eggyé válok Veled...

Elfogytak a szavak

Megköötözött szavak feszítik
józsánság igáját –
vágatnak vadlovakként
gondolat-mezőkön
Lovasuk türelmetlenül néz fel

csillaga csábító csókjára
Büvöli messzeség mámora
ártatlanul megvert reggelek szívét
Néma fák sírják el hajnal könnyén
füvek riadalmát
Valaki halál puha ringatásába
veti magát szerelmesen
Hallgat a mélység katlana
sistergő akarattal
Parazsat szór látszat közönye
alvó emlékek hamvaira
Mérgezett csendek settenkednek
háta mögé nesztelen
Némaságba burkolózik
érzések nyughatatlansága
Meglapulnak messzeség
zsákjában mosolyok
Fájdalom keze töviskoszorút
rak haldokló érzések fejére

Sötétben

Földre ülnek megpihenni öregszemű álmok
Csillagok alszanak sötétség mezején
Leborul csörömpölve mosoly megkövesedett arca
Ütöm port ölelő zápor szegeit egyre csak a földbe
Vár rám magányom tekintete üres zsebekkel
Múlt – jelen – jövő fonata kúszik hajamba
kezed éltető holnapja helyett...
Szavak taposnak egymáson
Körülnézek – épít-e hidat váramba valaki
De csak a vágy jár árván körbe tornyom helyén
Elmentek átkot szóró napok világtalanságai
Mindegy – mind...eggyé válik szememben
Megölelem rettegett reményem újra s újra
Hiába simogat vérig karma
Mosolygó könnyekkel bújok vissza
Isten ölen a porba...

Sárkezek

Idegenség hazug szava
szívem lezárt ajtaja
Fázó képű hazátlanság merül bele
ködös emlékek tavába
Idehoztak fehér illatú csendek

hiánytalan végességébe
Bekötött szemű talány
körbetapogatja eszméletemet
Mit akartok itt velem –
mit keresek ezen a sivár helyen?
Értelmetlen szófoszlányok szakadnak
esőként föld torkába
Jajongó sárkezek kapkodnak
lábnyomaid után
Nem enged láncok csörgése
szabadság homlokára mosolyt rajzolni
Csukott vággal utánam ordít
gúnyosan nem-lehet reszelős hangja
Röhögéstől fuldokolva
szeretet zabálnak kopott emberek
Merengőhöz odalép bátran
könnyűvérű képzelet
Leszedi élet asztalát a vén csuhás –
ismét övé az utolsó szó...

Köd

Ködben nyíló virradat
sötétségbe fullad
Homályos ablakok
moshatatlan kopottsága
beleeszi magát végzet
fanyar ízű mosolyába
Bénultság betakar vastag
szálú reménytelenséggel
Keresem szabadulás ajtaját
körkörös szorítás
esztelen kegyében
Az áldott mókuserék
csikordul alattam
Rejtőzködő kínok
szeme villan
Álmukból riadt csendek
féltőn nyújtják kezüket
Magukba rántják mohón
az eszméletlenség
kegyes sötétjét...

Bűvölet

Bűvölet kígyócsokra fetreng
almafád tövében
Földillatú csend
szeretkezik velünk
Elfordul dacos derekú nyár
kiszáradó torkodtól
Feletted kő...alattad kés –
jön zengő derengés...
Elringatott rozsdá
ajtódon nyikordul
Zenél vasfűrés zaja
gondolataid pattanó húrjain
Valami terjeng hófehéren
levegő-messzeségben
Bizonyosság megtorpan
szavak tétova ostobaságán
Mohaként simul testedre
Megfakult zöld remény
Elszárad magvak megbújnak
Földanya holt kebelén
Könnytelen sóvárgás porzik –
Kétségeim kéksége
hull – hull tenyeredbe...

Nyitott tenyérrel

Nyitott tenyér egy vallomással felér
Benne finom erezet – rajta egy sors tekereg
Láthatod a múltat – jövőt – kérhetsz jelent
Nyitott tenyeremben odaadom szívem
Nem védi függöny életem...

Kőbe vésett emberek

Kőbe vésett emberek
állnak dombok tetején
Kőbe vésett emberek
szeme szememben fél
Némaság szava lengi körül
az arra elmenőt
Némaság szava borostyánként
kőszívekre nő
Szinte hallani

amit bokrok akarnak suttogni
Szinte hallani
amint a hangból kimarad valami
s nem jön az úton többé senki
Nem hiszem el
Mert – nem lehet
Ez itt mind káprázat s képzelet
Itt vannak ők mind kitárt karokkal
Keresztre feszített hitek imáival –
itt pihenik ki fényük melegét –
itt pihenik ki életük végét –
a Fájdalom ölén...
Itt van eltemetve egy kéz
Itt nyomja több mázsányi kő
földet szorító szívét
Múlt – jövő arcába fátylat sző
Várom – várom mit nem lehet
Várom – s közben játszik velem
lepkeszárnynon – képzelet
Látom jönni az út delén
Látom mosolyát arca helyén
De nincs – karomban semmi nincs
Eltűnt a mosoly
Eltűnt – a nincs
Istenem – segíts!
Térdre borul előttem a kín
Lerogyok hozzá –
Ráhajtom fejem –
Fejfádra visszarakom
kölcönkapott életem...

A kert megremeg

Küszöbödön megállok
hóesés-kabátban Reád várok
Forró nyárban
megnyílt égben az éj –
rám kulcsolódott egy jeges kéz
Vert álmok kísérték utamon
Lopott reményeimet
itt hagyom asztalodon
Nézd meg őket jól –
Kifaragtam belőlük
jövők kertjét – valahol...
Még minden csak kezdet volt
Még minden – mint egy sóhaj szólt
Még derések a zöldek

Kékké fagyott szavakat
gurítok Neked – vagy Előled?
Megdermed bennem világod
ölelő szava
Nem múlik el soha – mi
megfagyott pompája teljét ontva
Félek...
Ne hagyj egyedül álmodni
Na hagyd a szavakat mondatokat rugdosni
Mondd –
beengedsz magadba szívedben lakni?
Tudsz szeretni fázó madarat
kinek szárnya tört egy
óvatlan pillanat alatt?
Tudod szeretni bennem önmagad?
Mert halkul a szív szava télben
Lassulnak gondolatok szekerei
kicsorbult keréken...
Leáll a lélegzet –
Megtorpan az idő –
Nincs semmi a helyén –
mi volt egykoron – szikla és kő...
Nincs itt bent senki –
Nem tudlak szeretve feledni
Félek egyedül meghalni –
nem akarok földben rothadni
Sarat enni és koporsóban hálni
Vétlen szavak szúrásától
örök halálban járni
Elszakadt a húr – s most
a dal földre hull...
A kert arca bealkonyul...
Szó-kígyó sziszegése tekereg –
Madárszárnyat lehúz
örvénylő szeretet...
Fogd meg – szorítsd hát magadhoz
Fogd erősen
Kibírja ki – amit még Ő sem
S mi – lassan ölő
méregként kering bennem
Csak a szavak –
csak azok a kisírt szavak
Táncoltak egyet a fa alatt
Közben széttaposták
kertek álmában
a madarat...

Betöretlen idő

Idő betöretlen lova
toporzékol tajtékozva
Türelmetlenség ül hátán
belevájja sarkantyúját
A fekete mén két lábra áll
rúgkapál az akarat
Le akarja vetni idő nyergét
de minden vágya alul marad
Lassulnak mozdulatai
képek törnek földet érve
Lassul a ló – győz a lovas
idő nyomorítja meg
szemében a nyarat
Fáradt percek suhannak
Leállnak harcos szavak
Feküdj el lovam –
feküdj el álmom
aludj el
édes párom
Ha nem lehetek Tiéd –
nem kell élet –
nem kell remény
Vigyen lovad lába –
oda – ahol a világ is
véget ér...

Agyaggalamb

Dalomat ölelő abroncsom –
szoríts meg jól
Egybemosódó irgalom
a fákon szökellő Hold
Világjáró szemek leszegett
feje horkan hörögve –
s zörren a pillanat papírja...
Fák táncolnak helyetted
egymásba szorulva...
Akarat összeaszott gyújtópontja
gyertyát visz sírodra –
Toporogsz küszöbök alatt
agyag-galamb szárnyon zuhanva...

Hajnali ébredés

Bizalom-édes boldogsággal bízz bennem
Kagyló-szerelmem – minden gyöngyöm
Erők cikáznak egymásba feledten
Titkot ülnek nagy okos fákként mellettem

Hajnali négy

Alszik a sötét – álmában fordul egyet
Holdanyó féltőn nézi arcodat
Halkan lépked a csend kertek alján
Bársony-szárnyú éj szuszog

Fél öt jön – félelem nélkül

Hol vagytok kelő álmok – madarak
Némaság harmatcseppjei sóhajtanak
Illan a köd – sötét reped ég alján
Elpirulnak felhőlányok szégyenlősen

Hajnali öt

Éber álmok itt maradtak az asztalon
Felettem köröz szívem párja
Leszáll rám hangtalan a pillanat
Nézd csak – itt marad...
Pszt...

Gyermeksírás a földből

Egy kiszáradt fa pusztaságba'
Születetlen gyermekem puhasága
Egy törzs ág nélkül
Dallam világ nélkül
Rám tekeredik mint a kígyó a fára
Rám tekeredik ősi bűnöm minden átka

Hangomat az idő lassan felfalja
Vigyél magaddal – vigyél a sírba
Kitaszított embertelen kínban
Letaszítanak a hegyről ők vígan
Mert nem lehet!
Döntenek most helyettem –
Szembeszállnak halállal esztelen

Nem! Nem kellek neked
Soha nem kellettem
Élettelen bölcső lettem – jeltelen
Egy senki – akit a halál élni hagy
Siratom nyüsztve arcodat
Nem voltam méltó rá – hogy lássalak
Nincs többé bocsánat – se áldozat
Az is meghal– aki itt marad...

Édesanyámnak

Szavak szárnya gondolataimba beakad
visszaránt minden régvolt pillanat
leül a félelem – elfordul a csoda mérgesen

szólnál hozzám
de nem szabad

szólnék hozzád
de nem bírok

szólnál –
de szavad lépte hangtalan
fájdalom szorít s vinnyogás
akiben világ lángja volt simogatás
félek?

olyan mélyről jön a csend
hozzád rohan – s eltemet
egyedül sír a félelem –

benned jár a végtelen
szédülnek a képsorok
odamennék
de nem tudok
sírnék az alvó éjeken
torkom szorítja életem

engedj

virágot szedni sírokon
hóként belep a fájdalom
liliom fehérsége nő a dombokon
emlékeim szívemben leporolom

ne menj el
nem mehetsz

itt sír könnyeden a vad képzelet
letörli a földet
hóförfeteg
kitemet a szeretet
gyere vissza – adj újra életet

Magamban

Befagyott szívű folyó sodra
pihen kifeküdve a parti
homokba – lábujjhegyen
oson az idő – utcasarkokon
kivirágzik ázottan
álmodozó vízkő
Kérdések hada arcomat
finoman megtapogatja –
Elfelejtett felkelni
a Nap kaszája
csillagfény zuhant –
éjszaka fekszik Földön
Nem kondul harang
szava – nem lobban
már Fény virradata
Nem fordul vissza –
Nem fordul meg ég alja
Világgá ment út kiszáradt
kérget lábnyomodba írja
Kivert álmú kutya
magát
megugatja...
Magamba bújok
Magamra zárom
Magamat
újra...

Szorongó csoda

Hegy virága – te szikla
morzsolod magad
bele a porba
Öleled a jeget – mely
simogatja szíved
Mondd hát – hová mégy?
Mondd hová mégy te bolond?
Te bolond világ?
Hová vágat veled a halál?
Szikla-emberek omlanak
szét a mocsokra
Fekete semmi öle
beleszeret a halálba –
Ellobban lassan a kép...
– robban a szikla
Hull – elhull...s hullanak

csapzott hangjai halomba
Hulló köveken szavak –
nem tudnak megtapadni...
Sárrá dagad a mindenség –
sárrá válik a büszke szikla...
Minden mi volt és lesz
Nézd – minden...oda
Bolyong magában
a szorongó
csoda...

Üres kéz

Üres kezek repülnek
testetlen szerelmek felett
fáradt arcú félelem mászik elő
korhadt lelku odújából
fénnyel átszőtt köd bevonja
fájdalom bevadult nézésének ívét
Mozdulatlanságba vésett idő
visszafelé araszolgat évődőn
Elindulnak vigyorogva délibábos
messzeségek lélegzetei
A szél nevetve fújdogálja
szívem kihűlt helyét a mezőn
Fellélegzik a semmi – mert
nem ül vállán az a jött-ment senki
Fájni kezd a lélegzet
ahogy a reggel kibomlik
az éjszaka ébenhajából
Kivert hitem csókolja szájon
akaratom utolsó rúgkapálásait
Megszűnni vágyó képek
leesnek falatlan szobákban
Most fáznak a téglák évei –
kőszívüket belepi
szürke szárnyú eső
bátortalan léptű
szemerkélése

Kőbe zárt kék

Kőbe zárt reményt fúj a szél
Madaraim szárnyát tépi
két kézzel az ég
– ne félj...

Súgná valaki még – de ideér?
Bezárom ajtóm rejtekét
Ne csillanjon kövön fény
Betemeti magát
utamon a mély
Mondd – miért?

Zavarodott mosoly integet
Arcod emléke megremeg
Szabály szagatja magát
Néma ordítás az utcán áll
szorosan bújik arcom karomba
behunyom börtönömet magamra

A falak kemény ölelése
Ölelések csókoló ölése
Szerelem-nyelven beszél
Csak mondja –
Mondja...
– ne félj

s rám dőlnek
álmaim...

Kőben járva falakat altatok
Pilleként suhan a köszobor

Hullnak szirmok virágok színébe
havak útján nem megyek semmire
csak le a föld legmélyire
fám gyümölcse
télen érik be
ölelj át –
üss a számra
szerelem –
rossz voltam...

Senki lánya

Egy este – mikor befog hálójával a szenvedély
az éj hátranéz – s megijed tőlem a sötétség
Leülnek az útra rogyadozó álmaim
s egy szikla kőkemény vágya bolyong odakint
Akkor...igen akkor...légy enyém – mert
meghal bennem újra s újra a remény
Befizetem életem félelem bérére –
fáradt nyomorú ember mászik vissza
mohó markú semmi méhébe

Mert nem lehet...itt dobog szívem helyén
a „nemlehet”...akarnám Őt...úgy akarnám Őt –
de nem lehet – belém rugdal naponta a képzelet
törvény tör életemre – s rabolja ki az éveket...

Egy este – tudod – dühödten marnak magukba
megfakult fák tavaszt kaparó álmai
Hideglelések futkosnak hiányok lassan ölő kínjain
Mert inkább adod magad vert egek kékjének
Inkább burkolod tested ködös mámor éjébe
De ott – ott nézd...ott felénk lassan a halál jő
ölelget „nemvagy” késsel belém szúrt idő
S egy másik csók – egy másik reggelén
sír jéghegyek ágyában északi szél
S most itt marad – most itt marad nekem –
a kőbe vájt semmi
Itt marad nekem – senki lányának...
a halálfia szeretni...

Szeretlek – csak szeretlek...

Felhajtom gallérod tekintetem tűzével
Nyakadba csókolom vágyam – s válladra teszem
Magamban hordozom férfi kezed bársonyát –
S tested mosolya sejtelmesen robban belém
Mélyen hasítod énem – kegyelmed nem kérem
Ölembe izzad hajnalod gyöngyöző cseppje

Mostanában fáradtan ballagnak haza az álmok
Gondolatok gördülnek fázón szerteszét
Vágyam szobájában rám csapódik emlékek ajtaja
S nem látok kérdések sűrű homályában
A fákon szél hegedűje játsza tél dalát
Sziklás gondolathegyek szétvágják egünk

Ölelés szomja dalol éhes madárként – hol
véremlen fürdik esthajnal szeretőm – a telihold
S kergetjük egymást bujaságok csillaglepedőjén –
De veszett kutyaként ránk ront a hajnal –
mohó pírja összemarja arcunk – s a Nap gúnyosan
rántja le meztelen csontjainkról az éj takaróját...

Kéklét

Ott – hol elhalkul a szél
s minden folyó véget ér
Hová aludni tér a hegy
s az út már sehová se megy

Ahová hang már el nem ér
csak a leírt szó beszél
Hol álombéli sasok keringenek
és dallamok
Ahol a világ fénybe fordul –
a valóság éle kicsorbul
Ott áll a ki nem mondható –
csak képzelettel fogható
falak nélküli –
kék torony

*

Ott már nem halkul el a szél –
a folyó véget nem ér –
Álmatlan a hegy
s az út visszamegy –
a hang berobban
Nincs szó többé s nincs remény –
Álombéli sasok zuhannak Földre
Dallamok hallgatnak örökre
A világ sötétbe borul –
Valóság éle beszorul
Itt a kimondható –
képzelet nélkül fogható
falak nélkül épített
már álmokba temetett
magába roskadó
két torony

Holdfény

Engedj be csend
Engedj be semmi kezébe
Álmomból sodorjon takarót
nemlét édes békessége
Ne keress itt dalt –
ne keresd fény nyomát
némaság gyűrődik
sánta hit homlokán
Mi az élet?
Nem tudom....
Belebújni föld ölébe –
hol betakar feledéssel
évek láncára fűzött
irgalom
Tavasznak menj vissza –
mert megfagysz kéken

Menekülj tőlem
ne légy engedetlen
Ne harapj vissza
Engedd repülni a
madarat tavaszi sírba
Engedd lefeküdni
virágok vágyát
Engedd megfagyni
rügyek fáin
a halált
Mit hittem – ábránd volt...
ábrándozott magányában

ott
fent
a
Hold

Zuhanás

Festett nap hajol
az éjszaka szívére
Össze-vissza vernek
az álmok
Nincs akarat
Nincs hang
Nincs szó
Nincs kéz
Keresem
a
Fényt
...Nincs...
Ha megölelem –
meghal karjaimban
újra
Belesötétedik
a
gondolat
...Nincs...
Üres
vagyok
Végtelen semmi
üressége zuhan
belém
Nincs senki
Nincs semmi
Nincs akarat
Nincs életem
Zuhanok...

Bolyongásaim

Mondd – álom volt?
Rohanok kék szavak
pókhálós ágaiba
Elhomályosuló valóság
vágya távolodik egyre
Incelkedő hűvösség mosolya
köti be napjaim szemét
A hajnal nem rajzol
reményt arcomra

Várok
váram
vermében...

Nem engednek ki...

Nem jössz be...

Nem mozdul senki se...

Kék hó esik
kék tornyunkra
Kékké válnak a zöldek
Vízbe burkolom fényed

Fogy levegőnk
Megfulladnak zöld szigetek
Tengerré nőnek a percek
Tengerré kéklenek szemek

S nem mozdul...

senki se...

Se Te...

S én...

Senki se...

Az álmunk visszakanyarodik
önmagába
remegő levegő nyaldossa hú kutyaként
az utat

Doromboló szakadék

Doromboló szakadékom
bámuld csak az eget –
Az Ég nem néz vissza rád –
fagyottan omlik be mélyed

Azt hiszed laknak fent angyalok
Üres kékségben az ég
magányosan andalog

Fakóra válik arca – mint
tett nélkül magára maradt szó

Lába földet ér – ott
hol kering sóhaj s felfelé száll a hó
Örökkévalóság bort prédikál –
s vizet iszik rá a kő
Földről Égbe jár sírni
ma is a temető

Nézik egymást
örök szerelemmel –
Ég és Föld...
Örök beteljesületlenség
fölöttük köröz

Éhes markú szakadék
nyújtogatja kezét –
Csábító mosolyát elhiszi –
s ugrásra készen áll már az Ég...

Hívják a harangok –
nem néz vissza – előre lép –
Suttognak szirénagyak
Gyere belém –
Ugorj – vár a mély!

Én vagyok az igaz szerelem
Földed mélyén...
Nem ő!
Én! Meg én! És én!

Mind rád vár – mert nincs
igazibb halál – mint a magány

Keress – úgysem találsz

Szeress – hogy szerethessen ő más

Töröten

Már nem álmodom...
Lerombolt hajnalok szédülnek fájdalomhegy
tetején – magasságok ugranak a mélybe
titokzatos váram romjairól
nincs szívem –
elengedem madaram...
Tollait kitépem – szárnyait levágom –
Repülj madaram!
Csupasz álmok halála temetetlenül
köröz felettem
Bújnék a föld alá ölelni
fekete semmit
De a semmi elment –
nyoma sem volt –
Kövek ölelését kívánom
szerelmed helyett...
mert...
Nincs már szívem
Nincs hazám
Nincs álmom
Nincs senkim
Nem voltam
Nem leszek
Nem fogad be a
föld sem...

Hó hull... vér helyett

Hómezőm árvasága ül
ég földi kapujában
Két végtelen között
élni oly nehéz – látod
Húz a föld – s magas az ég
Hol vagytok álmok?
Ördögökkel jártok táncot?
Nem tart fent tovább
képzelet-hálótok
Akasztott ember díszíti
az ünnepi valóságot
Puhán dőlnek a hóba a vágyak
Puhán halnak meg
gyertyalángok
Magamban megyek az égbe
De előbb még...

Égből lejön elém a föld
temető feketesége
Még látom – amit akartam
mondani – még látom –
nincs már szó
Nem jön ki hang – semmi
Hátranézek – nem jön utánam
senki
Egyedül megyek a hóban
virágot keresni
Mindig beljebb – s beljebb
csábít a végtelen békessége
Nem nézek vissza – s nem
nézek fel már az égre
Megyek rendületlen hittel
előre – hol földet érnek az álmok
Pedig olyan jó lenne... – de
fagyban szeretve – fázok!
Oly jó a hóban
elpihenni
Fehér világba
beleveszni
Nem tudok csapdák
nyomorában égni
Fagy karjában elálmosodtam –
nézd...
már nem fáj semmi
Fehér szívvel kell a hóban
egyre mélyebbre
egyre beljebb menni
Nyomomat belepi
sűrű pelyhekkkel
fagyott könny – ezernyi
Szétnéz a szél...
S nincs már
azon az úton senki